Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De SS is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der SS	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	SS-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

			Pag.
		Heilig Profaan	
		De Zoon	114
		Heeroom	119
		Het beslissende oogenblik	123
		Wie gaat er mee?	124
		Onze leus	127
		Ons bloedoffer	128
No.	5:	Mijn Kamp	129
		Over de heiligheid van het eigendom	131
		Uitspraken van Joden	135
		Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
		Het Rijk	137
		Het Jodendom	144
		Trek naar Oostland	149
		Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
		Ons bloedoffer	160
No.	6:	Trek naar Oostland II	161
		Heilig — Onrein	167
		Het Rijk	168
		Heroverde ruimte	168
		Nederland tot Adolf Hitler	177
		Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
		Het Jodendom	187
		Waarom Sibbe-onderzoek	189
		Ons bloedoffer	192
No.	7:	Mijn Kamp	193
		Het Communisme	195
		De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
		Het Rijk	206
		Trek naar Oostland III	209
		Langemarck-Studium	215
		Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
		Ons bloedoffer	224
No.	8:	Wanneer de bovenlaag	225
		Verlovings- en Huwelijkorder	226
		Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
		Mendel	232
		Ons Geloof	240
		De „Funker"	241
		Trek naar Oostland IV	243
		Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
		Ons bloedoffer	256

		Pag.
No. 9:	Ons Rijk	257
	De groei van onze Nederlandsche taal	261
	Kapitein Reche houdt een preek	268
	Trek naar Oostland V	273
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	279
	Ons bloedoffer	287
No. 10:	Gemeenschappelijk bloed	289
	Wiking	290
	Ons Rijk	292
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	298
	De Führer	305
	De eeuwige wet van het bloed	306
	De order	310
	Trek naar Oostland VI (slot)	314
	9 November 1923	319
	Ons bloedoffer	320
No. 11:	Ons Rijk	321
	De Führer	329
	Grenzen van Europa	330
	Germaansche-SS	337
	De kunst van het bronsgieten	338
	Boer en bankier	340
	Trouw	345
	Helmke von Hemmingstedt	347
	Ons bloedoffer	352
No. 12:	Die zwak is	353
	Kameraden!	354
	Zij die voor ons in 't Oosten staan	356
	Wiking	361
	Onze vrouwen	363
	Ons Rijk	364
	Winterwende	368
	SS-Gemeenschap	369
	Het kind in de gouden wieg	372
	De Führer	374
	Bij de afbeeldingen	377
	Nu is Winterwende	378
	Het jaar is weer vergangen	379
	Hooge nacht der klare sterren	380
	Nieuw geboren licht der zonne	381
	De lichtende zon zal weer schijnen	382
	En jagen den winter weg	383
	Ons bloedoffer	384

K 113

Wanneer de bovenlaag
van een volk die de leiding heeft,
steeds weer uit de besten van het volk
wordt samengesteld,
zonder dat op de een of andere wijze
voor de overerving van hun begaafdheid
wordt zorggedragen,
dan pleegt dat volk
zonder meer roofbouw aan zijn
volkskracht en
begaafdheden.

R. Walther Darré

Verlovings- en huwelijksorder

In Vormingsbladen 1942, no. 2, hebben wij het „Verlobungs- und Heiratsbefehl" in het Duitsch met daarnaast de Nederlandsche vertaling afgedrukt. Wij schreven toen nog: „Wat voor onze Duitsche kameraden reeds voor 10 jaar wet is geworden, is dit voor ons nog niet", en verder: „Wij wenschen niet anders, dan dat deze wet ook voor ons eens zal gelden, dat in alle Germaansche landen de Germaansche SS ook in dit opzicht één wil en één wet zal kennen. De wil is er, de wet zal zeker eens komen."

Wij hebben er ons toen als het ware reeds innerlijk op voorbereid, wij zijn zoover, dat wij deze wet begrijpen en vanzelfsprekend vinden. Thans is het ook voor ons wet geworden. De formuleering is in zooverre anders, dat waar eens Duitsch moest staan, thans Germaansch kan staan, ja moet staan. De SS is ook hierin stoottroep van de wereldbeschouwing en van het komende „Rijk".

Wij willen thans nog eens nagaan welke redenen de Reichsführer-SS had, om deze order als eerste wet voor de SS uit te vaardigen.

De SS kan met recht een selectie van Germaansche mannen met overwegend Noordrasbloed genoemd worden. In den tijd van den strijd voltrok zich deze selectie op de meest natuurlijke wijze. Alleen de moedigsten, die ten allen tijde tot inzet bereid waren, meldden zich. Na de machtsovername begon de selectie door SS-keuring. De wetten van den Reichsführer-SS vormen voor hem, die aan de keuringseischen voldeed, een altijddurende toetssteen voor de geschiktheid van zijn karakter. Gehoorzaamt hij die wetten niet, dan wordt hij uit de rijen der SS verwijderd. Leeft hij echter naar die wetten, dan zal hij de man zijn en blijven, dien de Schutzstaffel noodig heeft.

Nu wil de SS nooit een bond van mannen zijn. Integendeel wordt er naar gestreefd, dat ieder SS-man zoo spoedig mogelijk trouwt. In het besef, dat het gezin de kiemcel van het volk is, erkent de SS de fundamenteele waarde van den kinderrijkdom. Zij bevordert met alle macht het huwelijk op jeugdigen leeftijd. Van dit principiëel standpunt uitgaande spreken wij van de SS-Sibbengemeenschap.

In het volk vergelijkt men het huwelijk dikwijls met een loterij en men schrijft het toe aan het toeval, wanneer een huwelijk gelukkig is. Wij weten, dat huwelijken tot den huidigen dag maar al te vaak tot stand komen onder voorwaar-

den, die in strijd zijn met den zin van het huwelijk: bruidschat of geloof is beslissend. In andere gevallen beheerscht soms de sexueele drijfveer, te vergelijken met een roes, het geheele denken van twee menschen. Lichtzinnigheid, oppervlakkigheid en gebrek aan verantwoordelijkheid zijn de onzichtbare huwelijksgetuigen van deze echtverbintenissen. Al deze omstandigheden beheerschten generaties lang voor ons en heerschen ook in de huidige generatie nog. Wie van alle mannen, die het plan hebben te trouwen, denkt er aan, dat hij niet alleen het meisje trouwt, doch met dat meisje haar geheele sibbe, wier bloedstroom zij in zich draagt? Wie van onze ᛋᛋ-mannen denkt er al heden ten dage bij na, of hij het verantwoorden kan, met het eerste beste meisje een vriendschappelijke verhouding te beginnen? De ervaring leert, dat helaas zeer veel mannen blindelings en lichtzinnig vriendschap aanknoopen, waarvan zij zich op een gegeven oogenblik niet meer kunnen losmaken.

Op 31 December 1931 heeft de Reichsführer-ᛋᛋ het Verlovings- en Huwelijksbevel uitgevaardigd. Het practisch resultaat van het bevel is, dat iedere man persoonlijk en de ᛋᛋ in 't algemeen behoed wordt voor huwelijken die in strijd zijn met den zin van dit verbond voor het leven. Daarom blijft den ᛋᛋ-man, die zijn keuze slecht en lichtzinnig gedaan heeft, niets anders over, dan òf van deze verbintenis af te zien, òf uit de ᛋᛋ te treden. Uiteindelijk echter is de bedoeling van het bevel, den ᛋᛋ-man op te voeden tot **bewuste** keuze van een vrouw.

De ᛋᛋ-man dient eens en voor altijd te leeren, dat hij, vóór hij vriendschap met een meisje aanknoopt eraan denkt, dat deze vriendschap eens tot een band voor zijn heele leven leiden kan. Hij dient dus voorloopig uiterste terughouding te betrachten, zoolang hij in het ongewisse is omtrent erfelijken aanleg en ras van het meisje en haar familie, haar sibbe. Met het grootste verantwoordelijkheidsbesef moet de ᛋᛋ-man zich afvragen: kan dit meisje, dat ik nu aardig vind, later een goede levensgezellin en **de moeder van gezonde en waardevolle kinderen** worden? En als hij meent, deze vraag bevestigend te kunnen beantwoorden en hij begint vriendschap aan te knoopen, dan dient hij zich te rechter tijd tegenover dit meisje vrij uit te spreken. Hij moet zeggen, dat hij als ᛋᛋ-man het Verlovings- en Huwelijksbevel gehoorzamen moet, dat hij dus het meisje slechts trouwen kan, wanneer het in den zin van dit bevel geschikt is voor het huwelijk. Deze dingen mogen voor velen hard en eigenaardig klinken. Het is echter zonder meer

beter, dat bijtijds oprecht en openlijk over deze dingen gesproken wordt, dan dat men uit totaal verkeerde z.g. fijngevoeligheid zichzelf en vooral het meisje eenmaal de grootste onaangenaamheden moet veroorzaken.

De SS-man moet steeds indachtig zijn, dat hij als drager van kostbaar bloed slechts een draagster van even kostbaar bloed mag trouwen, dat zijn huwelijk door waardevol en zoo talrijk mogelijk nageslacht het voortbestaan van volk en ras moet helpen verzekeren en dat zijn gezin een nieuw waardevol bestanddeel van onze sibbengemeenschap moet worden.

Dit besef en de daaruit voortvloeiende verplichtingen moeten iederen SS-man heilig zijn en daarnaar heeft hij te handelen zonder acht te slaan op de gevoelens van het oogenblik en zonder op materieele voordeelen bedacht te zijn.

Boven al deze overwegingen moet voor hem het welzijn van zijn volk gaan.

Verlovings- en huwelijksorder en onze vrouwen

Wij zeggen, dat de SS de stoottroep is van de wereldbeschouwing van het nationaalsocialisme en dat wil niet anders zeggen, dan dat zij niet terugschrikt voor de laatste consequenties van onze wereldbeschouwing.

Op welk gebied ook!

Wij willen dat in verband met de verlovings- en huwelijksorder nog nader bezien en dan ook eens spreken over onze vrouwen. Want wij zijn een sibbe-orde, en daarin nemen de vrouwen een even belangrijke plaats in als de mannen, al komt dit ook uit den aard der zaak niet dikwijls ter sprake.

Wij keuren onze mannen.

Dit is op zichzelf niets bijzonders. Er zijn zooveel organisaties die keuren: leger, politie, spoorwegen enz. Wij keuren echter op een bijzondere wijze, wij keuren den man niet alleen naar zijn uiterlijk, zijn lengte, zijn gezondheid enz., naar zijn karakter en houding tegenover het leven, maar wij keuren hem ook naar zijn **ras.** Dat was iets nieuws, dat was de vanzelfsprekende consequentie van onze wereldbeschouwing, die ras als grondslag van alle kultuur aanvaardt en erkent. Wij begrijpen dat, wij vinden dat alreeds vanzelfsprekend, wij

zouden niet anders willen. En toch zijn wij hier te lande de eenige organisatie die dit doet. Waarom? Omdat wij stoottroep zijn, omdat wij de consequenties van onze wereldbeschouwing zonder meer aanvaarden.

Er zitten op dit bepaalde gebied echter nog meer consequenties aan vast.

Het is niet zonder reden, dat wij op de eerste blz. van dit nummer een woord van Darré aan de behandeling van de verlovings- en huwelijksorder lieten voorafgaan, een woord dat ook consequenties met zich brengt.

Wanneer wij n.l. in de ᛋᛋ de besten en meest bewusten willen samenbrengen, wanneer wij van meening zijn, dat uit die mannen leidinggevende figuren naar voren zullen komen en wij zien niet verder dan die korte spanne tijds dat wij hier werken en leven, dan zouden wij in den waan kunnen verkeeren, daarmee genoeg te hebben gedaan. Maar omdat wij weten, dat die besten ook dragers zijn van besten erfelijken aanleg, dien zij van hun voorouders hebben meegekregen, daarom zeggen wij dat het **roofbouw** is, dezen aanleg te gebruiken en op te gebruiken in één enkel kort leven, zonder zorg te dragen dat deze aanleg voor het volk behouden blijft, de eeuwen door, van geslacht op geslacht.

Welke veefokker zal van zijn waardevolste koeien zoo veel mogelijk melk trekken en er niet op achten, er ook nakomelingschap van te krijgen, die even hoogwaardig is? En wie zal een voortreffelijken fokhengst alleen gebruiken en niet zorgen dat hij zijn voortreffelijkheid voortplant? Of welke kweeker zal na zorgvuldig selecteeren een goede tarwesoort hebben verkregen en dan zijn oogst laten vermalen en opeten?

En toch — precies datzelfde doen wij, wanneer wij niet letten op het woord van Darré.

Het spreekt daarom vanzelf, dat wij er alles op moeten zetten dat de meest waardevolle elementen van het volk zich talrijk voortplanten. Zal de stoottroep van de wereldbeschouwing daarin niet het voorbeeld moeten geven?

Maar het is niet gedaan met een talrijk kroost, het komt er op aan dat dit kroost ook van het beste is en er is maar één weg om dat te verzekeren, de weg die elke fokker en elke kweeker nog steeds heeft bewandeld, de eenige weg die de Natuur zelve ons wijst: de vereeniging van goeden aanleg met goeden aanleg.

De consequente, onontkoombare gedachtengang is dus deze:

1. Wij willen een orde van de besten, naar het ras uitgezochte Noordrasmannen zijn.
2. Wij willen het Noordraselement in ons volk versterken, wij willen geen roofbouw plegen met uitgelezen menschenmateriaal.
3. Dan moeten deze mannen ook gelijkwaardige Noordrasvrouwen huwen en zich voortplanten.

Welke gezond denkende en voelende man of vrouw zal dit niet zonder meer inzien? Tot zoover geeft dit alles ook geen moeilijkheden, behoeven wij slechts te **wekken**, wat in ieder onzer leeft: **rasbewustzijn.** Een man of vrouw, waarin dit niet leeft, niet gewekt kan worden, hoort niet thuis in onze sibbegemeenschap. Want niet alleen onze mannen moeten begrip en inzicht in deze dingen hebben, maar onze vrouwen — de opvoedsters onzer kinderen — evenzeer!

Doch nu komt die „laatste consequentie", dat waarin wij ons onderscheiden als de stoottroep van de wereldbeschouwing van het Nationaalsocialisme. Mogen wij het aan den enkeling overlaten, te beoordeelen of een vrouw van goed ras is? Ja, wij kunnen dat goeddeels bij mannen, waar rasbewustzijn gewekt is, waar dit leeft en zij zullen geen vrouw willen huwen van ander ras. In zooverre is het ook geen beperking van hun keus, want zij kiezen het rasvreemde niet.

Maar er komt nog iets bij. Wij weten, dat „erfelijke aanleg" en „verschijning" elkaar niet altijd dekken, wij weten, dat bij gemengd ras enkele individuen uiterlijk de bijmenging weinig laten zien en toch den erfelijken aanleg van het andere ras in zich dragen en aan de kinderen meegeven. Wij weten, dat ook hetzelfde geldt van bepaalde erfziekten: de drager van den aanleg kan zelf uiterlijk gezond zijn en onder bepaalde voorwaarden toch zieke kinderen voortbrengen. (Om dit te begrijpen moeten wij de wetten der erfelijkheid kennen.)

Dáárom kunnen wij het niet aan onze mannen overlaten „vrij" hun keuze te doen, dáárom moeten de vrouwen, die in de SS sibbengemeenschap worden opgenomen, óók gekeurd worden. Het is een der consequenties waar wij niet aan ontkomen en het was **een revolutionaire daad**, toen de Reichsführer-SS deze consequentie omzette in de verlovings- en huwelijksorder.

Hoe staan vrouwen daar tegenover?

Men zegt algemeen, dat de vrouw in doorsnee conservatiever en minder revolutionair is dan de man en dat is ook zoo.

Maar de vrouw staat aan den anderen kant nog meer in de natuurlijke orde der schepping, zij wordt bij het baren van kinderen daar op een geheel andere wijze dan de man aan herinnerd; en wel op een zeer drastische.

De nationaalsocialistische revolutie is ook een revolutie op het gebied van de wereldbeschouwing, ja allereerst zelfs, en deze wereldbeschouwing grondvest zich op de **natuurlijke orde der schepping** (zooals dit in het stuk over communisme in Vormingsbladen 1942, no. 7, duidelijk tot uiting kwam).

Daarom zal de vrouw, wanneer zij deze vragen overdenkt, ook als vrouw tot de overtuiging komen, dat voor haar als vrouw van een ᛋᛋ-man deze keuring een consequentie is, die vanzelfsprekend is voor onze stoottroep van de wereldbeschouwing, een consequentie waaraan ook zij zich **vrijwillig** zal onderwerpen, omdat ook zij wil worden opgenomen in onze gemeenschap van verzworen Noordras-sibben.

Het is niet voldoende dat wij mannen alleen deze dingen begrijpen en aanvaarden, want wij zijn geen mannenbond. Het is **eisch** dat onze vrouwen het evenzeer zoo beleven, om zoo onze gezinnen te vervullen van den geest der ᛋᛋ.

Wij mannen **en** vrouwen bouwen samen deze sibbe-orde op, die niet mannenwerk alleen kàn zijn.

J. C. NACHENIUS

De schoot der vrouw

maar ook haar denkwijze en houding

hebben aan het op en neer der geslachten,

aan het op en neer van den staat meer aandeel

dan de bekwaamheden en onbekwaamheden

der mannen.

R. WALTHER DARRÉ

MENDEL

Wat wil dat zeggen: Arbeiden ter wille van den arbeid? Wil dat zeggen: domweg iets doen, omdat men zich anders verveelt? Of zit er iets diepers achter?

Arbeiden ter wille van den arbeid, wil zeggen, dat wij werken willen, omdat arbeid nu eenmaal ons levenselement is; omdat wij, menschen van het Noordras, nu eenmaal geen nomaden zijn, maar van huis uit boeren; omdat arbeid in den dieperen zin van het woord hoogste plicht en levensvoorwaarde is.

Daarom kunnen wij arbeiden, afgezien van belooning of erkenning.

Alles wat aan waarlijk groot werk tot stand kwam, werd gewerkt uit innerlijken drang, door menschen voor wien arbeid niets had uit te staan met loon of erkenning.

Voor 120 jaar — 22 Juli 1822 — werd een man geboren, die gewerkt heeft, jarenlang met bewonderenswaardig uithoudingsvermogen, die dingen ontdekte, die van wereldbeteekenis zouden worden en die geen erkenning vond, ja, die zelf niet geweten heeft, hoe groot zijn ontdekking eigenlijk was: Georg Mendel.

Mendel is — zooals langzamerhand iedereen wel weet — de ontdekker van de wet der erfelijkheid. Men wist vóór hem natuurlijk dat, wanneer wij twee rassen, hetzij van plant of dier, kruisen, er tusschenvormen ontstaan, z.g. bastaarden. Het leek of deze tusschenvormen zinloos en als bij toeval ontstonden, zonder de minste regelmaat of wetmatigheid. Zoo scheen het, maar Mendel begreep, dat het in de Natuur toch anders in zijn werk gaat en zoo stelde hij zich tot doel, inzicht in dit gebeuren te krijgen.

Hoe? Wat doet de Germaansche mensch — en heden in navolging van de Germaansche wetenschap iedereen — wat doet de Germaansche mensch, wanneer hij achter de geheimen der Natuur wil komen? Hij gaat niet in de eerste plaats filosofeeren, maar hij stelt aan de Natuur zijn vragen in den vorm van het wetenschappelijk experiment, de proef.

Dat deed ook Mendel. En hij wist ook, dat onze vraag eenvoudig, klaar en helder moet zijn, wil de Natuur kunnen antwoorden.

Daarom kruiste hij niet met planten die in tallooze kenmer-

ken onderling verschilden en zulke wonderlijke en zoo vele bastaardvormen doen ontstaan, maar hij begon eerst met het kweeken van erwten, die hij gedurende twee jaar controleerde om te zien, of zij zuiver van ras waren (of hun nakomelingen geen afwijkingen vertoonden). En toen kruiste hij rassen („soorten" zeggen wij in het dagelijksch leven) die slechts in één kenmerk verschilden: erwten met gele en met groene vruchten. Vol spanning wachtte hij op het resultaat van de kruising. Hij had de beide soorten zelf bestoven, d.w.z. hij had zelf de mannelijke geslachtscellen (het stuifmeel) op den stamper gebracht, waardoor zij de vrouwelijke geslachtscellen in het vruchtbeginsel zouden bereiken en bevruchten en had de zoo bewerkte bloemen in een gazen omhulsel gesloten om te voorkomen, dat insecten nog stuifmeel van andere soorten zouden aanbrengen en de proef onzuiver maken.

En de Natuur gaf op de helder gestelde vraag een klaar antwoord. Dat wil zeggen, ook nog niet dadelijk, want de eerste kinderen, de bastaarden der uitgangsrassen waren alle geel. Maar Mendel begreep, dat de **aanleg** voor groen toch óók aanwezig moest zijn, en toen hij deze bastaarden verder kweekte, kwamen ook weer groene erwten te voorschijn. Het geel was zooals wij dat nu noemen „overdekkend" (dominant). Dit en nog meer ontdekte Mendel.

Op 8 Februari 1865 legt hij zijn ontdekking uit aan een kleine kring van vakmenschen, n.l. het Naturforscher-Verein te Brünn. Hij toont cijfertabellen, doet zien dat hier wetmatigheid heerscht, dat de Natuur hier wetten kent, die nog niemand had erkent en die toch ieder kan controleeren — maar deze botanikers vonden dat allemaal heel onbelangrijk en toen Mendel zijn ontdekking klaar en eenvoudig publiceerde, was er evenmin iemand onder de vakgeleerden, die het de moeite waard vond er veel aandacht aan te schenken. In 1884 stierf hij.

Was hij teleurgesteld over dit gebrek aan belangstelling? Natuurlijk! Hij had een ander „loon" verwacht. Maar hij had niet gewerkt ter wille van dat loon; zeker is nooit de gedachte bij hem opgekomen: als ik dàt geweten had, had ik me al die moeizame proefnemingen wel kunnen besparen.

Omstreeks 1900 is zijn ontdekking opnieuw gedaan, zelfs door drie geleerden afzonderlijk. Men gaf Mendel de eer, en zoo spreken wij heden van „de wet van Mendel". Zijn ontdekking is tot een afzonderlijke wetenschap uitgegroeid, waarin vele mannen van wetenschap een levenstaak vinden en die

ten grondslag ligt aan de erfgezondheidsleer. Zonder haar kunnen wij ons geen raskunde denken, zonder iets van deze dingen af te weten kunnen wij onzen tijd niet begrijpen.

Zij vormt voor een groot deel de **wetenschappelijke** grondslag van de wereldbeschouwing van het nationaalsocialisme.

Wij zeggen met nadruk „wetenschappelijke", want dàt er erfelijkheid bestaat, ook bij den mensch, ook op het gebied van aanleg, karakter, ja dat heel ons wezen er door bepaald wordt, dat wisten onze verre voorvaderen reeds — al waren wij het bijna vergeten.

Wat zij wisten, weten wij echter weer. De wetenschap helpt ons met vaste hand ook practische maatregelen te nemen, nu de Natuur ons op onze vragen heeft geantwoord en ons haar wetmatigheid op dit gebied heeft doen zien.

J. C. NACHENIUS

Het laat-burgerlijke tijdperk zal plaats maken voor het natuurlijke. Het natuurlijke tijdperk zal een tijdperk der kinderen worden, zoo niet, dan brengen wij er niets van terecht. Land, tehuis, vrouw, kind, de grondslagen der natuurlijke wereldbeschouwing.

Om het ironisch uit te drukken: er bestaat slechts één wereldbeschouwing voor den mensch, te weten de natuurlijke. En die bestaat nu juist niet meer. Er bestaan slechts halfslachtige accoordjes, die zich merkwaardigerwijze steeds van vreemde woorden moeten bedienen om eigen wezen tot uitdrukking te brengen.

Is in de nieuwe nederzetting de verver eenmaal uit huis, dan houdt er iets zijn intocht, dat het natuurlijke tijdperk duizendmaal zal kronen, zoo dit nog noodig ware. Er doet iemand zijn intocht al zingend en lachend, met klare oogen en roode wangen: de vrouw, een jonge vrouw. Gelukkig het volk, dat voor zijn jonge vrouwen nesten bouwt, want het zal onsterfelijk zijn!

ULRICH SANDER

F. C. G.

Het Rijk

Oude levensgemeenschap op hooger peil.

Het leven van den Germaan wordt bepaald door twee machten: bloed en bodem. Deze teekenen de twee kringen, waarbinnen ieder afzonderlijk menschenleven bloeit en vergaat. Het bloed, de gemeenschappelijke afkomst, bepaalt den binnenkring, de sibbe; de bodem, het gemeenschappelijk gebied, bepaalt den buitenkring, het stamland, waar de verschillende sibben wonen. Het leven was goed, zoolang die kringen samenhingen, het viel uiteen in de ellende van den afgeloopen tijd, toen die twee uiteenvielen. Ons verlangen gaat naar hun hereeniging. Die hereeniging is het Rijk.

Samenhang was er in den oud-Germaanschen tijd en nog later, sterke samenhang tusschen de menschen, maar alleen bij hoogtijden. In het dagelijksch leven lagen ze vaak uiteen, vooral in tijden van voorspoed. Voorspoed is een gevaarlijk ding, hij kweekt overmoed, de levenskracht zoekt zich een uitweg in naijver en veete, de sibben en de grootere groepen, de stammen, havenden elkaar in onderlingen strijd. Maar dan komt het hoogtij. Het kleinere, de gemeenschappelijke vreugde, het jaarfeest of volksfeest, waarbij de veeten opgeschort worden, om maar al te vaak weer uit te breken. Sterker bindt het groote hoogtij, het gemeenschappelijke gevaar, als het stamland bedreigd wordt door de vijandige buitenwereld. Die dreiging was er altijd: het water dreigde met overstrooming, het klimaat met misoogst, het rasvreemde buurvolk met moord en brand. Werd de dreiging werkelijkheid, kwam de aanval, dan werden de sibben saamgesmeed, tijdelijk, tot de nood geweken was. Dan herkenden ze de verbondenheid, dan wisten ze weer, dat de gemeenschappelijke bodem hen één maakt,

dan herinnerden ze zich, dat de bloedband niet ophield bij de sibbegrens, dat de bodemverbonden sibben ook bloedverbonden waren. De sibben herinnerden zich hun gemeenschappelijken stamvader, de stammen hun gemeenschappelijke Germaansche afkomst. De sibben en stammen werden één in het hoogtij van den nood. Zoo was het in Noord-Duitschland tegen de Romeinen, in Zuid-Duitschland tegen de Hunnen. Het laatst nog in Schotland, waar de beste clans, de Camerons en Macdonalds, tot in de 18e eeuw ieder voor zich in sibbeverband leefden en werkten en gezamenlijk bij Killiecrankie en Culloden tegen de Engelschen streden en stierven.

Zoo was het in de afgesloten Schotsche Hooglanden, met hun harde, karige leven. In ons vlakke land, met zijn gemakkelijk verkeer en zijn gemakkelijker leven, was het al vroeger afgeloopen, al zijn er resten bewaard tot in onzen tijd. In Twente en elders op het land is de familie nog één geheel, daaromheen ligt de dorpsgemeenschap, ook één geheel, maar alleen bij hoogtijden, de dagen van huwelijk en geboorte en dood. In het dagelijksch leven liggen de families al uit elkaar. Er zijn nieuwe menschen in het dorp gekomen, de buren zijn niet meer familie van elkaar, de bloedband is verbroken, alleen de bodem bindt nog. Het stadsleven verbreekt ook dien laatsten band, daar was al in het midden het vorige eeuw het Germaansche sibbeleven op schamele resten na verdwenen. Wat eens bloed en bodem was, is in dien tijd verworden tot slemp en ganzebord. Lees het nog eens na in de Camera: het thee-avondje bij de Stastoks, de verguldpartij bij bakker de Groot. Er hing een duf luchtje in Hollandsch tuin.

Het zou erger worden. De nieuwe tijd, van Fransche revolutie en mechanisatie, is lang blijven staan voor ons tuinhekje. Hij kwam hier later dan elders, maar hij kwam. Zijn wapen was de analyse, bros maar scherp, hij sneed met dit mes alle banden door. Het eerst tusschen de bloedvreemden. Men brak den omgang af met lieden van ander geloof, van anderen stand. Daarna werd het gezin gespleten. De familie werd klein en futloos gemaakt door de nieuwe techniek der geboortebeperking. In die ontkrachte familie maakte de andere nieuwe techniek der propaganda de banden los tusschen de gezinsleden. We kregen de eeuw van de vrouw en de eeuw van het kind, zoodat er nog alleen maar losse individuën onder één dak bijeenwoonden — tot ze uiteengingen. En het werd nog erger. Want een individu beteekent nog altijd iets ondeelbaars (zooals het woord het zegt), maar de 3e analytische techniek, de

psychoanalyse, de zielsontleding, spaarde zelfs den enkeling niet. In velen werd een complex ontdekt, in enkelen een geheel gespleten persoonlijkheid. Zoo stonden onze menschen, onze Noordrasmenschen, in het begin der nieuwe eeuw: vereenzaamd, gespleten, onherkenbaar verminkt.

Elke zijde heeft zijn keerzijde. Het ligt in ons Noordras om ook den anderen kant van de dingen te zien — en om te handelen naar dat inzicht. Zoo is het ook hier geschied. De kunstmatige splijting had tot keerzijde een samenvoeging, helaas weer een kunstmatige. De bloedverwanten gingen uiteen, de geestverwanten kwamen samen, als geloofsgenooten, als partijgenooten. En de Noordrasmensch verlangt een al wijder horizon, de grenzen worden verschoven naar het oneindige. Elk proces, eenmaal begonnen, wordt doorgedreven tot in het zinnelooze. Bij Hildebrand werden de kringen der gezinnen nog nauw omsloten door den vriendenkring, die twee hingen altijd nog samen, kleefden nog aan elkaar. Nu raken ze los van elkaar. De binnenste krimpt in tot één mensch, tot een stuk van een mensch, de buitenste verwijdt zich grenzeloos, tot de Wereldkerk, het Wereldproletariaat, de Menschheid. Dat was het einde, het uiterste van onnatuur: de ontzaggelijk kleine mensch, zelf nog weer gespleten, in de ontzaggelijk wijde kring van de menschheid. Daartusschen de leege ruimte, zonder bindingen. Eenzaam staat de mensch in den kring der menschheid, opgesloten, niet geborgen.

Het leven van den Germaanschen mensch wordt bepaald door twee machten: bloed en bodem. De eerste macht is ook werkelijk de eerste, zet zich altijd door. Het Noorderbloed heeft zich een tijd lang het rasvreemde wapen der analyse laten opdringen en het heeft dit wapen gebruikt, Germaansch consequent, tot zelfverminking toe. Maar de tijd moest komen, dat ons ras terugkeert tot zijn raseigen instrument, de synthese. Wij moesten omkeeren en wij zijn omgekeerd. Die omkeer was de nationaal-socialistische revolutie. Daarom is onze revolutie zoo gehaat bij het ras der analyse, het Vooraziatische; daarom is onze revolutie zoo vanzelfsprekend voor ons eigen ras, zoodra wij de strekking begrepen hebben. Het Noordras zoekt het geheel, en het zoekt de natuur, die zij zelf als een geheel ziet. In zijn revolutie legt het zijn geloof in de natuur, in de macht van bloed en bodem. De kunstmatige uiteendrijving der beide levenskringen is voorbij, de kringen groeien weer naar elkaar toe, naar hun natuurlijke grenzen,

waar zij elkaar weer zullen raken. De binnenkring verwijdt zich. Het leven van den enkeling groeit weer tot het natuurlijke leven van het natuurlijke groote gezin. En de buitenkring trekt zich samen. Die buitenkring was een kring geworden van geestverwanten. Menschen, zoogenaamd verwant naar den geest, onverwant naar den bloede. Onverwant naar lichaam en ziel, bij nader toekijken ook onverwant naar den geest, die immers evenzeer rasverbonden is als lichaam en ziel — het was opvallend, hoe slecht op marxistische congressen b.v. de Zweden en Franschen elkaar begrepen; een negerbisschop was zelfs in Amerika ongewenscht als geestelijk leider van blanke geloovigen. Daarom is het ook hier enkel winst, nu de buitenkring weer inkrimpt tot een natuurlijke omlijsting. Dat is de oude sibbe, uitgegroeid tot zijn volheid: de groote groep van verwanten naar bloed en leven, de Germaansche volkerengroep. Bijna ieder, die zijn kwartierstaat opmaakt, vindt daar op den duur voorouders uit vele Germaansche landen.

Hier ontstaat een nieuwe synthese, een nieuw eenheidsbesef. De binnenkring, de sterke familie, is nog altijd heel klein binnen den buitenkring, de sterke volkerengroep. De ruimte tusschen de twee is nog altijd heel wijd, bijna even wijd als vroeger, maar die ruimte is niet langer leeg. Tallooze draden loopen van mensch tot mensch, van gezin tot gezin. Draden van bloedverwantschap, van zielsverwantschap, van werkelijke geestverwantschap. Ieder van onze gezinnen staat zoo binnen den grooten kring. Niet in het middelpunt, zooals een egocentrische tijd zich verbeeldde. Daar is de plaats van den éëne, van wien de sterke draden uitgaan, die alle anderen binden aan het middelpunt. De anderen vormen den dichten zwerm, het aaneengesloten volk.

Dat is de komende wereld, de wereld van sterke gezinnen, geborgen in een sterk volk. En dat volk zal een natuurlijk volk zijn, niet afgepaald door een bedachte staatsgrens, maar zoover reikend, als onze bloedverwantschap reikt, als ons ras reikt. Dat is het Groot-Germaansche volk, het eeuwige, waarvan de historische volken, de Pruisen en Saksen, de Beieren en Tyrolers, de Denen en Zweden, de Vlamingen en Hollanders tijdelijke afsplitsingen zijn, eens afgescheiden en almeer zich afsluitend, nu weer zich openzettend en dus samenkomend. Vele van de historische volken waren nog deel van het eerste Duitsche volk en zijn Rijk, das heilige römische Reich Deutscher Nation: wij en de Vlamingen even goed als Saksen en Beieren;

anderen, zoo de Denen en Zweden, bleven er buiten. Nauwer waren de grenzen van het tweede Rijk, het Rijk van Bismarck: de Nedersaksen waren er in, de Nederlanders er buiten, de Beieren er in, de Oostenrijksche volken er buiten. Hier vormde een veen de grens, daar een rivier.

Van die riviergrens is de man gekomen, die het volk voor de derde maal zichzelf doet herkennen, die het middelpunt zal worden van het derde Rijk, het Groot-Germaansche. Het nieuwe Rijk, in zijn voltooiing, zal de nieuwe vorm zijn waarin het Lot, door zijn hand, de Germaansche volken samensmelt. Daarin zullen zij, met erkenning van alle verschil, hun diepe verwantschap beleven, en elk zal, naar eigen aard, bijdragen tot de daden van het geheel, zooals ieder afzonderlijk metaal in de klokkespijs bijdraagt tot den klank van de klok, die daaruit gegoten wordt. Het Rijk is het veilige huis, waarnaar wij zoo lang hebben uitgezien, waarin ieder volksgenoot veilig geborgen zal zijn. De oude toestand, van lang voor het eerste Rijk, wordt hersteld. Niet in het oude beperkte verband van den stam, van het kleine groepje van enkele sibben in hun beperkt gebied. Dat was de oude levensgemeenschap op het plan van dien ouden tijd. Het nieuwe Rijk is het herstel van die oude levensgemeenschap op hooger peil, het Rijk zal de langgekwelde volken van Germaanschen bloede het geluk geven. Het Rijk is de bekroning van duizenden jaren Germaansche geschiedenis.

D. BRUGGEMAN

De wezenseenheid tusschen Germaansch volkskoningschap en het Rijk uit den bloeitijd der middeleeuwen komt daarin bijzonder duidelijk tot uitdrukking, dat deze Führerstaat — gelijk men hem ook kan noemen — overeenkomstig Germaansch-Duitschen aard, volkomen op de persoonlijkheid van den Führer en op de verhouding van de volgmanschap tot hem berust. Hierdoor onderscheidt zich het Rijk, waarin de unieke verbondenheid van den Germaanschen koning met den stand der edele vrijen zich nog flauw doet gevoelen, het wezenlijkst van de verhoudingen in het Romeinsche Imperium en van het ideaal van den christelijken Godsstaat.

GERHARD KRÜGER F. C. G.

ONS GELOOF

Gelijk een lentevuur, in diepen nacht ontstoken,
zoo vlamt ons vast geloof door 't duister van den tijd.
Ons volk, Germanenvolk! in duisternis gedoken,
van alle hoop op grooter toekomst lang verstoken,
is onversaagd ons leven en ons lot gewijd.

Germanië wijden wij ons aller lot en leven.
Germanië! Europa's kern, Europa's hart!
Mag ook de toekomst ons gevaar, ja doodsnood geven,
wij houden onversaagd de zwarte vaan geheven.
Geen politiek heeft ooit de zekerheid verward,

waarmee wij voor Europa's heil staan aangetreden,
waar ons de vijand ook belag' of overval'.
Wij richten onvermoeid de zware, vaste schreden
naar 't toekomstideaal, dat wij altijd beleden;
voor 't Groot-Germaansche Rijk staan wij nog immer pal!

O eeuwenlange droom, o haast nabije heden:
Het Rijk, nog zweeft Ge tusschen droom en werkelijkheid
en allen, die in verre eeuwen voor U streden,
en allen, die in al die eeuwen om U leden,
rukken bijeen, in deze kleine spanne tijd.

Hun daadkracht leeft in ons, wij zijn hun erfgenamen,
hun ideaal is nu in onze vuist gelegd.
De levens, die de schikgodinnen vóór ons namen,
komen in onze aâm, in onze hartklop samen,
zoo is weer onze strijd het eeuwenlang gevecht.

Zoo is dan hunne kracht nog immer ongebroken,
die nu in ons om eindelijke zege strijdt,
zoo wordt hun ondergang door onze kracht gewroken,
en als een lentevuur, in diepe nacht ontstoken,
zoo vlamt ons vast geloof door 't duister van den tijd.

JOH. THEUNISZ

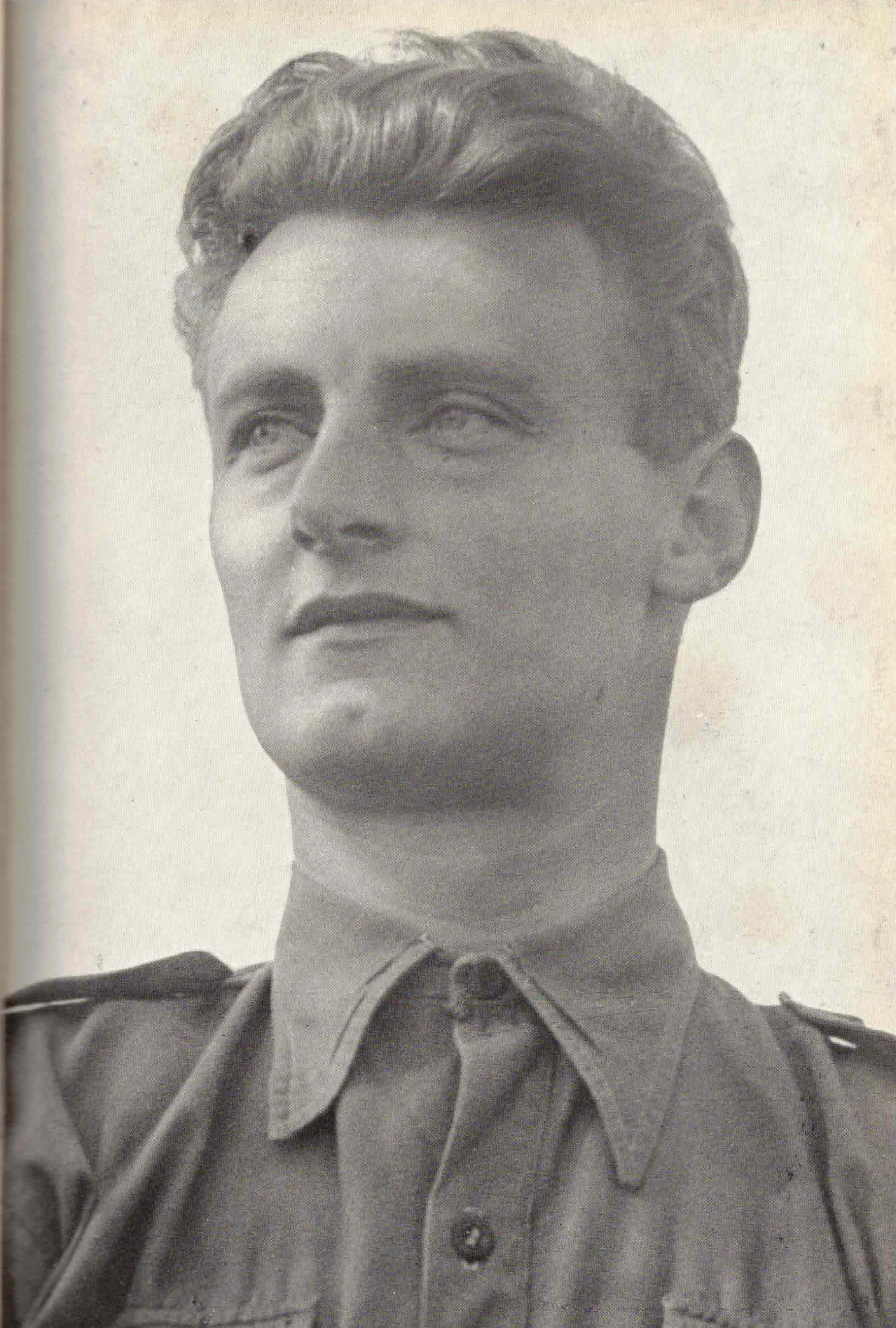

De groote, allesbeheerschende vraag die de Natuur aan ons ras stelt is deze: Wilt gij in stand blijven — en dat wil zeggen: Wilt gij u voorplanten, niet in de minderwaardigen, maar in de meerwaardigen.

Foto's:
V.W.|Rein Hey
Hehmke-Winteren
Bauer
Kempe

DE „FUNKER"

Door den regensluier van den laten morgen brak plotseling de zon. Een geelkoperen glans legde zich over het rookende en brandende land, zoover de blik reikte, en lucht en aarde sidderden in het zware vuur. Uren lang stegen de lichtsignalen van dezelfde plaats op. Allengs ging alles schuil onder walm en vuur, heele bosschen versplinterden, en de spoordijk aan den overkant, die gedeeltelijk achter kunstmatigen nevel verborgen lag, kookte en ziedde voor de oogen der infanterie bij het krakend inslaan der granaten. En uit dezen dichten rookwalm stormde de vijand met groote overmacht te voorschijn. Golf na golf stortte zich onder het uitstooten van heesche kreten in het razend geratel der machinegeweren en het versplinterde ijzer der granaten, welke een jonge luitenant in steeds sneller tempo erop deed neerhagelen. De officier lag vlak achter de voorste infanterielinie en naast hem zat, op den grond gehurkt, zijn „Funker", die met schorre stem de bevelen van zijn meerdere doorgaf aan de vuurleiding. Golf na golf van verbeten strijdende bolsjewisten beukten op de gedunde Duitsche linie. Steeds meer verkortte de luitenant de baan zijner granaten. Onbehagelijk dicht huilden zij over de hoofden der infanteristen.

Toen het gevaar op zijn hoogst was, toen reeds de strijd van man tegen man begonnen was, staakte de batterij het vuur. De „Funker" kreeg geen correcties meer. Met een bleek gezicht staarde hij naar zijn luitenant, stootte hem aan, vroeg, riep en schreeuwde ten slotte. Hij schreeuwde: „Schieten, luitenant! Om Godswil, schieten!" Maar hij kreeg geen antwoord. De mond van den officier was voor eeuwig gesloten en met hem zweeg ook de batterij. De „Funker" richtte zich op in zijn kuil en riep om een onderofficier om het commando over te nemen. Maar er was niemand in de buurt. Niemand die te hulp snelde. Niemand die hem trouwens hoorde. De eerste bolsjewisten hadden reeds de Duitsche linie bereikt.

In een bliksemsnel besluit nam de „Funker" den dooden officier zijn schootstafel uit handen, waarop de laatste correctie stond genoteerd. „Vuren", schreeuwde hij in de microphoon. Als een verlossing ontsnapte het woord aan zijn mond. Hij trilde over zijn geheele lichaam, toen de granaten kwamen aangehuild, de eersten die hij in zijn leven afschoot. Een grootsche, overweldigende gedachte ging hem door het hoofd: hij

had de geheele batterij in zijn hand! Eén enkel woord uit zijn mond beteekende een ongekende vuurkracht! Hij was de man van wien redding of ondergang volkomen afhing! En deze gedachte verhief hem plotseling ver boven zijn rang. Slechts een seconde lang duizelde het hem, maar dadelijk vermande hij zich. Hij waagde het er op, natuurlijk, het kon niet anders, en nog eens ging hij honderd meter terug. Misschien zou zijn luitenant hetzelfde hebben gedaan. In koortsachtig wachten verliepen er een paar seconden. Zoo dadelijk kwam het salvo. En misschien had hij een kleine fout in de berekening gemaakt en vermorzelden de granaten hem en zijn kameraden.

Hij wil hun toeroepen in volle dekking te gaan, maar het is reeds te laat. Scherven en modder wervelen om de staalhelmen der mannen. Maar de inslagen liggen zeer goed, vlak voor de eigen linie. En vreugdedronken schreeuwt de „Funker" in de microphoon: „Heele batterij — zelfde afstand!" En onmiddellijk daarop: „Heele batterij — spervuur!"

Aardfonteinen spuiten voor de voorste kameraden omhoog. Verscheidene voltreffers midden in de vijandelijke massa's, die zich voor den laatsten sprong gereed maakten, brengen merkbare verlichting. De harten der infanteristen zijn van onuitsprekelijke dankbaarheid vervuld. Zij bespeuren de ontzettende uitwerking der granaten en zouden wel overeind willen springen om den luitenant der artillerie de hand te drukken. De vijandelijke aanval neemt in heftigheid af en zakt weldra geheel in elkaar. De bolsjewisten trekken zich in wilden vlucht over de spoordijk terug. En nu springen de infanteristen uit hun kuilen en maken zich tot den tegenaanval gereed. De nevel is weggetrokken. Steeds verder verwijderen zich de lichtsignalen van den „Funker", die recht overeind en volkomen zeker van zijn zaak door zijn bevelen den aanval met de batterij van zijn luitenant ondersteunt.

„Hier zijn wij!" vertellen de lichtsignalen aan den overkant van de spoordijk: „Twee honderd meter vooruit!"

MAX LIPPOLD F. C. G.

TREK NAAR OOSTLAND IV

De stichting van het Russische Rijk was de uiting van een van kracht overstroomend tijdperk, schier te vergelijken met een vulkaan, die uit de oerdiepte losbarst. Deze Germaansche krachtsontplooiing besloot de eerste duizend jaar der Europeesche geschiedenis — wat daarop volgde, was de consolidatie van alle staten in het gebied van Midden- en West-Europa. Het Oosten verzonk weer in den schemer zijner eindelooze wouden, de wijde verten zijner steppen, de onverschilligheid van het Slavische menschdom. Dit Slavendom had zich echter, terwijl rond Midden-Europa de stormen der Wikingen en Waragen woedden, schier ongemerkt de gebieden binnen geschoven, waar sinds de eeuw der volksverhuizingen nagenoeg geen Germaansche menschen meer woonden. Waar eens Gothen, Vandalen en Boergonden gevestigd waren geweest, kwamen nu Slavische volkplantingen op en waren, ofschoon zij de ruimte nimmer geheel vulden, tot aan de Elbe opgedrongen. Toen het tweede duizendtal jaar begon, was het voormalige Germaansche gebied ten Oosten van de Elbe, Oostland geworden, waarin de Duitsche Keizers met het zwaard in de vuist en met hun grensmarken doordrongen.

Toen de storm uit het Noorden bedaard was, kwam uit het Zuiden het nieuwe geloof opdagen, dat aanspraak maakte op macht, op grond van wetten, die buiten de geestelijke wereld der Germanen lagen. De politieke, strijdbare blik der Germanen moest zich nu op het Zuiden richten, op Rome en Beneden-Italië, ja de blik moest zelfs naar Palestina zweven. Alleen Hendrik de Leeuw keerde zich, gehoor gevend aan het Germaansche bloed en den wil der Saksische koningen, weer naar het Oosten; de herkolonisatie van de ten Oosten der Elbe gelegen gebieden — het eigenlijke Oostgebied, speelde echter ook in dezen tijd in de geschiedenis van Midden-Europa nog geen rol. Het had nog te veel met zich zelf te doen. En toch drong in deze nabij gelegen gebieden een nieuwe stroom van Germaansche menschen binnen, ditmaal loopend van het uiterste Westen naar het Oosten toe; Nederlanders, Vlamingen en Westfalen, de voorhoede van een derde Germaansche periode, leidden het tijdperk der volkplantingen in.

Nog waren de kruistochten niet ten einde, toen onder Frederik II de Duitsche Orde zich van Palestina naar het oud-

germaansche Noord-Oosten aan de Oostzee wendde. Wel stond ook deze tocht in het teeken des kruises; in het diepst der harten van deze ridderlijke menschen en de hen volgende boeren en handwerkslieden leefde echter een door het bloed bepaalde drang, het leven in te zetten voor een strijd, die meer met hun aard strookte, dan met de moorddadige kruistochten naar Palestina, een strijd die niets te maken had met de hersenschim van een graf, maar die beoogde het herwinnen van een gebied, dat voor den Duitschen mensch van groote waarde was. De roemrijke geschiedenis der orde ging echter aan het kruis ten gronde, doordat de ridderlijke heerenlaag in wezen monnikorde had te zijn. Alle krachten, die in de eeuwen, waarin de orde in het Duitsche Oosten de heerschappij voerde, tot leven kwamen, de vruchtbare kolonisatie van dit gebied en zijn bevolking met menschen van oudgermaanschen stam, het vervullen ervan met een Germaansche kultuur, putten zich ten slotte uit in de bloedige gevechten met de Slaven, Polen en Russen. De fout, dat de leidende heerenlaag niet in den bodem geworteld was, werd reeds spoedig merkbaar.

Wat van den staat der Orde uit de eeuwen van zijn bestaan overbleef, werd echter toch inderdaad de kern van het Rijk: de door de Hohenstaufenkeizers naar Palestina gebrachte zwarte rijksadelaar is door de ridders naar het Duitsche Oosten weer teruggebracht en is van hieruit zijn staatsscheppenden vlucht begonnen. Wederom openbaarde zich de kracht van den Germaanschen mensch in deze Oostruimte, zijn kracht om te koloniseeren, bovenal in dit landschap. De onvermoeide kultuurarbeid van die volkplanters, die in later jaren met het begrip „Balten" werden aangeduid, schijnt er op te wijzen, dat de Germaansche mensch tot deze zich ver naar het Oosten uitstrekkende ruimte in veel natuurlijker betrekking staat, dan met welke overzeesche gebieden ook. De Balten aan den rand der Oostzee hebben hun Duitsch karakter eeuwen lang bewaard. Dit gebied kon slechts door heerennaturen bedwongen worden, menschen die in zich zelf sterk zijn en blijven. De boeren, die later naar Amerika trokken, die immers ook heerenmenschen waren, zijn daar aan den overkant echter in een steeds toenemenden civilisatiechaos ten onder gegaan.

Hier in het Oosten vroeg een ruimte om den passenden mensch, om de krachten, die waarlijk iets met haar wisten aan te vangen. Want de inboorling, de Slaaf, toonde zich steeds onderworpen aan deze ruimte, zijn wijdte, zijn eindeloosheid, zijn magie. Nimmer scheen zij een innerlijke drang in hem te

wekken haar aan zich dienstbaar te maken. „De hemel is hoog en vadertje tsaar ver!" In dit oudrussische gezegde ligt de volkomen onverschilligheid van den Slavischen mensch besloten, ook de religieuze deemoed, waarmede de Slaaf bereid is het met alles op een accoordje te gooien. Wel ontwikkelde zich daar een bovenlaag van intellectueelen, wel beproefde Peter de Groote zijn staat nader te brengen tot de kulturen van het Westen — maar voor hoeveel procent bestond het intellect, de beschaafde leidende laag uit menschen van Duitsch, Germaansch bloed, uit hoeveel procent in later eeuwen uit joden?

Het zwaartepunt der Europeesche politiek werd, toen de laatste Hohenstauf, Konradijn, vermoord en het volgende Imperium voorbij was, naar het Westen verlegd. De groote Germaansch-Duitsche Rijksgedachte, die aan Europa eeuwenlang zijn vorm had gegeven, trad op den achtergrond. De machtige stedenbonden, zooals de Hanse, wier factorijen zich tot diep in Rusland uitstrekten, verdwenen voor de vele absolute vorstendommen, Frankrijk en Engeland werden machtsfactoren, die zich tegen het Habsburgsche keizerrijk keerden. Nog eenmaal verhief zich het Germanendom in de ruimte van Midden-Europa, nog eenmaal beproefde het Noorden door de legerscharen van Gustaaf Adolf invloed op de vorming der oorspronkelijke levensruimte te krijgen — in den Dertigjarigen Oorlog ging het Duitsche keizerschap, dat zich reeds lang niet slechts van het hem aangewassen gezagsgebied, maar ook van zijn innerlijke Germaansche wezen had afgewend, ten gronde. In dezen tijd, ongeveer vanaf den slag bij Tanneberg tot aan het begin der 18de eeuw, stond het Oosten zoogezegd buiten de Europeesche geschiedenis, maar toch werd het Russische Rijk allengs tot een machtsfactor die in deze geschiedenis mede haar stem deed hooren. Een geweldige gebieden omvattende eenheid was gesticht en innerlijk geconsolideerd; zij kon nu in het politieke spel van Europa ingrijpen. De Russische dynastie was Europeesch georiënteerd, steeds weer bestegen Duitsche prinsessen den tsarentroon — en toch bleef het volk ook in het vervolg door een enorm verschil in kultuur van de menschen van Midden-Europa gescheiden.

Gedurende de oorlogen van Frederik den Groote en de lotspositie van den Pruisischen staat greep Rusland voor het eerst in de geschiedenis van Midden-Europa in. De nauwere politieke betrekkingen waren aangeknoopt — en toch ontbrak dit eindelooze gebied één ding: de waarlijk scheppende mensch.

Er was land in overvloed, er waren menschen in overvloed; maar het Slavendom slaagde er nog steeds niet in den bij de staten van het Westen vergeleken jongen Russischen staat een in kultureel opzicht gelijkwaardige positie te verschaffen.

Na de tochten naar het Oosten der Germanen, de in hun wezen strijdbare kolonisatietochten, kwam nu de tijd waarin de Germaansche boeren en ambachtslieden ontboden werden, ontboden uit het besef, dat deze menschen met hun scheppingskracht, hun noesten vlijt, hun strijdbaren wil het Slaven rijk konden helpen de kultureele kloof te overbruggen.

In twee machtige stroomen trokken Duitsche boeren en handwerkslieden in de 18e en 19e eeuw naar het Oosten, ontboden door Russische tsaren, naar de eindeloosheid der ruimte geleid en daar tòch weer aan hun lot overgelaten. Waren alle overige tochten naar Oostland strijdbare tochten geweest, geheel voortgekomen uit den Germaanschen levenswil — ook het werk der Duitsche Orde kan voor een groot deel als aan dezen Germaanschen wil ontsproten beschouwd worden — dan werden deze tochten toch ten slotte tot ware lijdenswegen. Kolonisatie- en veroveringstochten, die door aaneengesloten stammen en volkeren worden ondernomen, dragen te allen tijde nood, lijden en zorg in zich en brengen verliezen mede. Maar het maakt een groot verschil, of zich hierin de wil van een volksheid openbaart, tegen alle tegenspoeden in een nieuwe levensruimte te vinden, deze te bevechten tegen de natuur en tegen de menschen — dan wel of boeren en handwerkslieden geroepen worden om zich, zonder den geestelijken steun der stamgemeenschap, op te maken naar het onbekende, dat zij slechts uit de aanprijzingen der ronselaars kennen; of dat zij uitwijken uit de volksgemeenschap, omdat hun „geloof" in het gedrang kwam.

(Wordt vervolgd)

KURT HERWARTH BALL F. C. G.

Helmke von Hemmingstedt
(vervolg)

Plotseling was de Garde in het legerkamp van den koning verschenen. Spanjaarden, Franschen, Italianen, Turken en Moren, een woeste roofzuchtige bende, dorstend naar bloed, hakend naar buit, vrouwenschenners en moordenaars.

Zes duizend bloedhonden, die hun begeerige wreede blikken op het open land van Dithmarschen richtten.

Vijf duizend boeren lagen dag en nacht op wacht.

En in vele harten klopte de onrust, de zorg voor het lot van het land, van vrouwen en kinderen, maar des te verbetener omklemden zij hun wapenen.

Er waren ook wankelmoedigen, ook enkele verraders.

Maar verraders behoeft men niet met name te noemen.

Hen geeft men aan de verachting en de vergetelheid prijs, laat men verstuiven als kaf op den wind.

Verraders wacht slechts den dood.

Wie waarlijk als man leefde, wordt door den dood vereeuwigd; de verrader verzinkt door den dood in het niet.

De mannen van Ditmarschen verwachten den vijand.

Maar zij verwachten nog iets anders, dat stilaan groeit.

Zij verwachten, dat er iemand komt om hun vaandel te dragen, hoog in de lucht, opdat zij het kunnen zien glanzen en lichten bij leven of sterven.

In de kerken en op de straten gaat het gerucht:

Een mensch zal komen, een mensch uit hun midden, iemand, dien zij allen kennen en lief hebben; louter en zuiver moet hij zijn.

Hij zal het gouden harnas dragen, dat reeds klaar ligt, hij zal den schimmel bestijgen, die te Heyde op stal staat.

Zoolang zij het zich kunnen herinneren, heeft in tijden van hoogsten nood, wanneer het om het bestaan van Dithmarschen ging, steeds een meisje het vaandel gedragen.

En de wind die door de ontbladerde boomen blaast, speelt reeds met je naam, Helmke.

En hij zal tot een storm aanzwellen, een storm zooals er nog nimmer over het land woedde, en hij zal je naam luide uitgieren.

Je naam zal bruischend langs de wolken gaan en de helmen der mannen zullen sidderen en beven van strijdlust.

Hennig staat in het donker bij de poort van ridder Ratlov's burcht. Hij staat daar, omdat hij dit zelf wil.

Wie zou hem tegenhouden? Kan hij niet zijn paard uit de oude vervallen schaapskooi halen, het zadelen en Helmke voor zich in het zadel nemen, en dan met haar weggalopperen waarheen hij wil.

Maar daar is de geheime opdracht, die hem beveelt te blijven en te waken aan de grens van Dithmarschen, te melden, al wat hem belangrijk voorkomt.

Hij moet hier blijven, hij moet weten of de vijand naar het Noorden dan wel naar het Zuiden oprukt, naar de brucht van ridder Ratlov.

En dan, dan zullen zij hun een ontvangst bereiden, die hen zal heugen. Ergens in het land, zal er een slag geleverd worden. De vederbossen zullen vertrapt worden onder de hoeven der paarden en de hooge heeren zullen verzinken in de moerassen.

Hoefslagen weerklinken door den avond.

Eindelijk komt, als in vollen vredetijd, de prior van Meldorp op zijn weldoorvoeden appelschimmel aangereden.

De prior komt daar aan als de heilige St. Nikolaas in eigen persoon, dik en rond, met roze wangen, een vriendelijke, goedige man.

Hennig groet hem en helpt hem van zijn paard.

De prior kent hem en zijn geslacht, hij behoort tot de goede schapen van zijn kudde, zegt hij en glimlacht.

Hennig weet niet, wat hij moet antwoorden.

Wat wil de prior hier?

„Mijn geslacht wil God dienen, heer prior," antwoordt Hennig eindelijk.

„Dat valt des te meer te prijzen in deze gevaarlijke tijden," antwoordt de priester, „nu de duisternis tegen het licht, de leugen tegen de waarheid strijdt, nu ketterij en hekserij als sissende slangen hun kop opsteken."

„Daaraan zal God niet te gronde gaan, heer prior," merkt Hennig op.

„Inderdaad, mijn zoon, maar de kerk, de kerk kan schade lijden. Mijn huis is een bedehuis, een huis des vredes. Maar wat hebben de boeren er van gemaakt? Gisterenavond ontzagen zij zich niet in volle wapenrusting ter kerke te gaan, met bijlen en speren in de hand. Er is oneenigheid ontstaan en zij waren elkander schier te lijf gegaan. Toen zijn er eenige op de kerkbanken gaan staan en hebben hun schilden omhoog geheven, dat een ieder die zien kon. Toen keerde de rust terug. Zij waren van jou geslacht, Hennig. Aan welken kant

stond jij, Hennig?"

„Natuurlijk aan de zijde van hen, die den springenden wolf in hun schild voeren," is het antwoord.

„Maar wapens in de kerk, in de kerk met haar heiligen, ontzettend, mijn zoon!"

„In tijden als deze hebben ook de kerk en haar heiligen de lasten te dragen waaronder de geloovigen gebukt gaan. Trouwens de heiligen behoorden toch zichzelf te helpen. Waarom doen zij eigenlijk niets? Zij staan maar zwijgend in hun nissen. Dan waren wij gisteren toch anders. Wat klonk dat tromgeroffel door het kerkgebouw! Wat zou nu zoo'n kleine twist?"

De prior schudt bezorgd het hoofd.

„En voor wie gaan jullie straks strijden?" vraagt hij.

Hennig richt zich op en ziet den prior diep in de oogen.

„Voor wie, heer prior? Voor ons zelf, voor het land van Dithmarschen, natuurlijk."

„Zeker, voor Dithmarschen. Dat klinkt heel goed. Maar dan toch ook voor het geloof? Waar blijft de kerk, wanneer allen voor het land gaan strijden?"

Hennig ziet hem recht in het gezicht.

„Daar moet gij zelf voor zorgen, heer prior, gij zelf."

De priester bukt zich als onder een zweepslag.

„Je hebt daar meer gezegd dan je denkt, Hennig Nergen. Zooals jij denken de meesten in Dithmarschen, wanneer het er op aan komt. Ik hoor zooiets niet voor de eerste maal. Dan zal de kerk inderdaad voor zichzelf strijden," zegt hij als heeft hij opeens een besluit genomen. De prior schijnt opeens haast te hebben. Hij verzoekt Hennig het paard naar den stal te brengen en verdwijnt zelf door de slotpoort.

Helmke komt door de staldeur.

Zij is verheugd Hennig daar aan te treffen en komt dicht bij hem staan.

„Wat wilde de prior van je," vraagt zij haastig.

„Ik weet het niet, ik heb hem niet heelemaal begrepen."

„Ja, zij spreken met onze woorden en hebben toch een andere taal," zegt het meisje.

Hennig begrijpt maar niet wat de prior wilde, wat hij hier kwam doen.

„Ja een andere taal, en toch moet je hun biechten. Wanneer je met hen spreekt, is het net of hij je ook al den biecht afneemt."

„Kom eens hier," zegt Helmke en trekt hem naast zich op een

bank neer. „Ik moet je iets vertellen, Hennig. Het wordt tijd dat ik dat doe." Zij is opeens heelemaal veranderd. Toen zij den stal binnen kwam, leek zij wat gejaagd, maar nu is zij volkomen rustig.

„Wat moet dat, Helmke?" Hij legt zijn arm om haar heen. „Wij weten toch alles van elkaar?"

„Ja, alles," herhaalt zij en schudt toch even het hoofd.

„Maar waarom schudt je dan van neen?" wil hij weten. „Wat bedoel je eigenlijk?"

„Niets," antwoordt zij en speelt met de vingers van zijn linkerhand. „Maar ik kan ze niet uitstaan, geen van allen. Ik ben bang voor ze, Hennig! Ik geloof trouwens niet, wat de priesters allemaal vertellen. Zij prediken zachtmoedigheid en genade. Maar ondertusschen verbranden zij mannen, vrouwen, ja zelfs kinderen. Mijn blonde haar vinden ze al verdacht, dat kan ik zoo voelen. Zij zeggen met den mond iets, dat hun hart niet weet. En hun heiligen — ik heb ze vaak in mijn nood aangeroepen — ook de heilige Moeder Gods — als je eens wist, hoe ik haar gebeden en gesmeekt heb — maar wat geeft het? Waar blijft haar hulp?"

Zij slaat haar handen voor het gezicht.

„Hulp?" fluistert hij. „Van wie heb je dan hulp noodig, Helmke? Alle hulp voor jou is toch bij mij. Dat weet je toch wel?"

„Ik weet het," knikt zij en laat haar handen zakken. „Ik weet het wel, Hennig. Op jou kan ik rekenen."

Hij is bezorgd en kan die bezorgdheid niet onder woorden brengen. Zijn groote handen streelen haar gouden haar, haar blanke hals, haar bevende schouders.

Zij wordt weer rustig, wischt haar tranen weg en ziet hem aan. „Let er maar niet op, Hennig, wat ik zooeven zeide. Ik kan het toch niet onder woorden brengen, hoe ik het bedoel. Hier zit het, hier binnen. Dat is alles van jou."

Zij zoekt moeizaam naar haar woorden.

Zij heeft zooveel nachten wakker gelegen en nu klopt het in haar binnenste en wil eindelijk naar buiten. Dat laat haar geen rust. En toch is het alles niets dan blijdschap, pure, loutere blijdschap.

En nu komen zij en willen al het lichte in haar uitblusschen. De monnik met zijn praatjes en straks komt natuurlijk de prior ook nog. Zij zou het dien monnikken en priesters wel in hun zatte gezichten willen schreeuwen, het willen uitjubelen voor de heele wereld, en toch krimpt dan weer haar hart ineen, als zij denkt wat deze van haar verwachten.

Zij was immers sterk genoeg om met het vaandel in de hand hun allen voor te gaan in den grooten slag, maar . . .

„De monnik," zegt zij stil voor zich uit.

„Ik had hem moeten doodslaan," vliegt Hennig op.

„Ach neen, Hennig, dat gaat niet met het zwaard of met je vuisten, het is heel iets anders. Dat vraag ik ook niet. Ik moet het vaandel dragen in den slag! Ik, Hennig!"

Deze zwijgt even en zegt dan: „Maar dat is het mooiste wat je kon overkomen, Helmke."

„Ja, Hennig, dat is het ook, maar . . ." en nu neemt zij zijn gezicht tusschen haar handen en ziet hem glimlachend aan, „kan ik het ook? Mag ik het doen? Weet je, meer kan ik er niet van zeggen. En die monnik . . ."

Nu kent hij opeens de reden van haar blijdschap in al deze weken, nu weet hij opeens de reden van haar wanhoop, maar vooral van het blijde groote, dat hem schier overweldigt.

Er behoeft niets meer gezegd te worden.

Hij trekt haar naar zich toe, als om haar nooit weer los te laten.

„Helmke," fluistert hij, „mijn Helmke. Dan wordt het tijd dat wij vlug met al die vorsten en hooge heeren afrekenen. Dat moet in een paar dagen gebeurd zijn. Ik had gedacht dat wij eerst nog in Heyde of Meldorp hadden kunnen trouwen, maar dat gaat nu niet meer."

Het eene begrijpt hij wel, maar niet dat andere, dat er loeren zal in den blik der menschen, wanneer zij het hooren.

Nu is Helmke nog meer voor hem, dan zij reeds was. Een heilig wezen, hier midden op de aarde, staande in een groot geluk tusschen leven en dood! Hij beeft van ontroering, van sidderend geluk over den rijkdom van dit weten.

„Maar je begrijpt het nog niet goed, Hennig," zegt Helmke. „Wij verheugen ons. Maar ben ik nu het vaandel nog waard? Ben ik nu nog zoo, als zij zich dat voorstellen? Een jonkvrouw, een reine jonkvrouw?"

„Niemand is reiner dan jij, Helme —" fluistert hij.

Helmke ziet den prior op zich toekomen. Zij weet wat hij van haar wil. Zij zal hem niet uit den weg gaan.

„Helmke," zegt de prior als ware hij verrast en wilde hij toch nog aan haar voorbij gaan. Maar dan reikt hij haar de hand en blijft staan.

Zij weten van elkaar wat zij denken.

Hij begint te spreken.

„Dithmarschen," zegt hij, „het land van je ouders. O, ik weet

het wel, maar je moeder behoorde toch ook bij ons, al werd zij daar niet geboren."

Hij vouwt zijn handen en ziet Helmke aan.

Maar die antwoordt niet.

Nu moet hij wel verder spreken.

Of zij bij ridder Ratlov denkt te blijven, begint hij opnieuw.

Zij schudt haar hoofd.

Dus dan wil zij zeker naar Meldorp of naar Heyde gaan met de laatsten die hier nog achtergebleven zijn?

Zij knikt.

„Waarom zeg je zoo niets, Helmke," vraagt hij haar, hoewel hij nu reeds meer weet dan hij weten wilde. „Het doet mij goed te weten, dat je het land van je vader en moeder niet vergeten hebt, en het trouw wilt blijven."

Haar bevalt dit gezegde niet. En zij vraagt hem te bedenken, dat toen haar ouders gestorven waren, ridder Ratlov de eenige was, die zich van haar iets had aangetrokken. Hij had veel voor haar gedaan.

Ja, maar de kerk had haar toch ook een onderdak aangeboden, herinnert haar nu de prior. Maar zij was verstokt geweest en had dit geweigerd.

„Zooals alle meisjes uit Dithmarschen doen, die men in een klooster wil stoppen," antwoordt Helmke. „Ik ken er geen een, die de sluier heeft aangenomen."

De prior knikt slechts even. Hij heeft zijn antwoord klaar, maar het wil hem niet van de lippen.

Een valk vangt men niet met lijmstokken. Hij moet anders te werk gaan, want hij moet haar vangen en inpalmen voor het heilige doel, voor de kerk, die van den komenden slag haar profijt moet hebben.

Hij spreekt lang over haar ouders, over haar oom Ratlov en zegt dan: „Ja, je hebt nog veel aan Dithmarschen goed te maken, daarom vind ik het prettig, dat je nu voor goed bij ons komt, Helmke."

„Waarom preekt gij zoo tegen mij, heer prior?" vraagt zij ongeduldig. „Ik weet wel waarvoor gij komt. Gij zoekt iemand in wiens handen het heilige veldteeken gelegd kan worden. Ik moet het dragen. En nog meer wilt gij van mij, naar het schijnt. Maar ik wil niet, heer prior, er zijn mannen genoeg, die het kunnen."

„Hebt gij dan het oude gebruik vergeten? Een jonkvrouw, een reine maagd moet het dragen, ter wille van ons allen —"

„Die zijn er genoeg in Dithmarschen," antwoordt zij snel.

„Maar slechts één is er toe geroepen," merkt de priester op. Bijna begint Helmke te lachen. „Ik? Ik ben niet geroepen. Gij vergist U." Het is weer dat oude, verzekerde lachen van haar geluk, dat naar buiten wil. „Ik wensch een zwaard, heer prior, om het uit de scheede te trekken!"

Lang ziet hij haar aan en stelt dan dezelfde vraag als de monnik, maar veel kiescher, veel omzichtiger, bezorgd en vaderlijk. Hij kent het niet anders en mag het niet anders kennen, wat vrouwen rijk maakt en schoon en heft hen hoog uit boven het werkelijke leven.

Zij verdraagt het.

„Ik zeg U, prior," zij spreekt nu heel langzaam en duidelijk, „nooit was ik reiner en smetteloozer dan nu."

Het heeft haar aangegrepen, dit te zeggen. Even wankelt zij, maar dan richt zij zich op en staat oog in oog met den prior.

„Bedenk je, Helmke," zegt hij langzaam en goedig. „Nooit bevond ons land zich in grooter gevaar. Zijn moeilijkste uur heeft geslagen."

Zij lacht bitter. „Wat weet gij van moeilijke uren, heer prior! Gij gebruikt dit woord, zooals zoo velen anderen het gebruiken. Naar den klank kent hij het, niet naar het wezen. Wat wilt gij dan van mij? Ik zal U het antwoord op mijn vraag zelf geven. Gij wilt misbruik van mij maken, mij afdringen van den weg, dien ik gaan wil in leven en in sterven."

Zij houdt even op, zij moet de woorden ordenen, die als een stroom uit haar hart opwellen.

„Dat gij hierheen komt, zegt reeds genoeg. Ging het om eerlijk spel, dan zou men mij het zwaard en het vaandel in de handen geven in den hoogsten nood, wanneer de vijand voor Heyde stond, zoomaar zonder voorafgaand overleg of beraad. Maar gij komt nu reeds. Alleen, heimelijk en zonder de boeren. Waarom? Omdat gij priesters het zijn wilt, die mij voorop sturen. En uit het wapperen van het vaandel in mijn hand en uit het flitsen van het licht dat op mijn helm glanst, maakt gij dan een zaakje voor de kerk, haalt gij uw wonder. Ik heb nooit wonderen verricht, alles wat daarover verteld wordt, ging volkomen natuurlijk in zijn werk. Alleen kracht brengt iemand tot daden, en vertrouwen op onze kracht, dat bezitten wij inderdaad. Maar dat heeft met ùw wonderen niets uit te staan. De mannen van Dithmarschen hebben nog steeds iederen vijand overwonnen, zoolang zij eensgezind waren en het zal hun ook ditmaal gelukken. Al komen er nog meer vijanden dan er vroeger ooit geweest zijn. Wij hebben daar ginds geen

wonderen meer noodig en evenmin een vaandel met de koningin des Hemels erop. Want wij zullen vechten, mannen, vrouwen en kinderen, vertrouwend op onze kracht en op niets anders. Gaat heen, gij die in wonderen doet, gelijk een koopman in linten en strikken!"

De prior heeft haar zwijgend aangehoord. Niemand is voor de waarheid zoo blind, dat er niet een oogenblik komt, waarop hij haar ondanks alles beseft. Misschien heeft voor zijn oogen het groote bouwwerk, waar hij een bescheiden steentje van is, even gewankeld. Maar dit heeft hem opeens hard gemaakt.

„Dat is dapper gezegd, Helmke," komt zijn welluidende stem, die haar vriendelijken toon niet verliest. „Maar kwamen deze woorden anderen dan mij ter oore, het ware met je gedaan. Dit is kettersche taal, laat ik haar vergeten. De hemel is ruim en eindeloos de mantel der liefde. Ondanks alles kun je toch naar Heyde komen, wanneer je er lust in hebt, uit vrijen wil."

„Ik kom," antwoordt Helmke, en haar woorden klinken als een hartekreet, „ik kom. In Heyde wordt morgen bruiloft gevierd door hen, die elkander voor den oorlog nog het jawoord willen geven. Onder hen zult gij mij vinden."

„Dat is het dus?" zegt de prior.

„Ja dat!" antwoordt zij met vaste stem.

Zij zal komen.

Maar het valt nog niet te overzien, wat er van komt.

Wie zal de overwinning behalen?

Wanneer overwinnen wil zeggen hier op aarde het eeuwige leven gewinnen, dan zal de zege haar zijn.

Maar de zege kan vele namen dragen.

Op den brandstapel hebben velen gezegevierd, zij hebben hun leven afgestaan, het kostbaarste wat zij bezaten, als ware het een gering iets.

Veel kan men afstaan, veel kan men opgeven. Dood en verderf schijnt het mede te brengen, en toch is het iets anders, iets heel anders.

Overwinnen — dat kan naar menschelijk oordeel dood en verdoemenis zijn, hoon en spot en onmetelijk lijden.

Het liefste wat iemand bezit, kan sterven, en het hindert niet. Want hij heeft een geschenk van hem ontvangen, een geweldig en koninklijk geschenk. En dan is de overwinning er toch.

De overwinning heeft vele namen en uit de meesten daarvan glanst rood en bloedig de dood en de ondergang ons tegen.

HENRIK HERSE F. C. G.

SS-Mann
Frans van Amstel . . . . geb. 10-4-1925
gev. 3-4-1942 bij Pjjatilipy
verkooper

SS-Mann
Marinus Bergers . . . . geb. 4-4-1924
gev. 3-4-1942 bij Gusi
kantoorbediende

SS-Mann
Johan den Blanken . . . . geb. 7-11-1924
gev. 24-2-1942 bij Radoni
arbeider

SS-Sturmmann
Hendrik van den Brink . . geb. 16-4-1915
gev. 26-11-1941 aan het Oostfront

SS-Mann
Jan Hardeman . . . . . geb. 6-3-1921
gest. 27-4-1942
chauffeur

SS-Mann
Pieter Hengstmengel . . . geb. 16-3-1922
gev. 3-4-1942 bij Pjatilipy
handelsbediende

SS-Mann
Christiaan Koot . . . . . geb. 24-3-1920
gest. 24-5-1942
boekdrukker

SS-Mann
Gerard Nijhof . . . . . . geb. 30-7-1921
gev. 30-1-1942 bij Berestowo
decorateur

SS-Unterscharführer
Egb. Th. J. v. Oostrom Soede geb. 17-3-1919
gev. 10-12-1941 bij Berestowo
officiersopleiding

SS-Oberschütze
Jannes Ottema . . . . . geb. 27-11-1917
vermist sinds 22-12-1941
metselaar

SS-Mann
Adrianus Ruskus . . . . geb. 23-11-1918
gev. 14-2-1942 bij Pjatilipy
stoker

SS-Mann
Johan Seltenreich . . . . geb. 30-4-1915
gev. 14-2-1942 bij Pjatilipy
zeeman

SS-Mann
Richard v. d. Sligtenhorst . geb. 4-7-1924
gev. 20-2-1942 bij Gusi
schilder

SS-Oberschütze
Nicolaas de Visser . . . . gev. 19-9-1921
gev. 13-2-1942 bij Gusi
kapper

K 2394

**Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.**

ADOLF HITLER